

DAVID ORNEAȚĂ

BURTA PISICII

BUCUREȘTI, 2026

Coperta: *David Orneață*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ORNEAȚĂ, DAVID

Burta pisicii / David Orneață. - București : Bifrost,
2026

ISBN 978-630-6514-88-5
821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această
lucrare nu poate fi reprodusă fără acordul scris al autorului.
Copyright © 2026

Editura Bifrost
Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București
e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

Prefață / 7
Ciment / 8
Ochi / 9
Burtă / 10
Alfabet / 12
Parc / 14
Repriză / 16
Scindare / 17
Brutus / 19
Magistrală / 21
Barbut / 23
Vomă / 26
Nevertebrată / 28
Comodă / 30
Border / 32
Epicentru / 34
Roșu / 35
Seră / 37
Cocon / 39
Acasă / 40
Flămândă / 42
Vid / 44
Uraniu / 45
Zbor / 47

Spectre / 51
Arhanghel / 54
Piersici / 56
Ocean / 58
Dihotom / 59
Oglindă / 60
Pedeapsă / 63
Păcălici / 65
Ou / 67
Cruce / 69
Venere / 71
Chirurg / 72
Disecție / 73
Relicvă / 76
Jurnal / 78

PREFAȚĂ

Ajuns în punctul în care mintea se transformase într-un labirint cu prea multe uși și prea puține chei, am început să văd lumea prin două lentile distincte, care nu aveau să se suprapună vreodată.

Prima lentilă descria lucrurile față de care deveneam doar un observator pasiv, fără a putea intercepta sau altera realitatea proprie a acestora; nu știu să spun care dintre ele erau palpabile și care nu, însă formele și spațiile pe care ele le conturau puteau să capteze stări și momente provenite din trecutul stocat inconștient.

A doua lentilă avea o natură strict afectivă și tind să cred că era originară nucleului amigdalian al creierului; imaginarul construit de sticla acesteia m-a împins pe cale retrogradă într-un sistem de canale sufocante ale fricii, care, asemenea unei nașteri inverse, m-a condus către pântecul izolant al anxietății.

Impulsul primitiv al organismului de a combate ceea ce este dăunător a consolidat, poem cu poem, conceptul care avea să încununeze întregul parcurs al vindecării, și astfel, după aproape un an în care subconștientul a trecut prin toate etapele firești al transformării, am reușit să găsesc toate cheile de care aveam nevoie pentru a evada din toposul chinuitor pe care l-am numit *burta pisicii*.

Iar apoi toate porțile s-au deschis.

CIMENT

zdrobit și strâns de blocuri monocrome
de ziduri reci și paralele
a căror simetrie creează false baricade
sunt redus la nulitate
dinspre manta către nucleu

oda crustelor crapă
în menghina brută a cimentului unidimensional
și întinde griul nesfârșit într-un singur plan
întărindu-l și mai mult

*Damnat să fie ochiul
care îngrădește prin terna sa încremenire
orizonturile altor ochi
Iar mâna care ridică ziduri
mai înalte decât eul
să-și zidească însăși
bariere împrejur.*

OCHI

observator al speciei
sunt a 3-a persoană din planul extern
un martor al întregului împrejur
creatorul magiei în perimetrul etern

îl palpez cu privirea prin disc
și ridic ochii doi către cer:

se nasc paralele între mine și el
între lumi diferite ce reflectă prezentul

irisuri de catifea neagră
falduri și cute în care cresc supernove
sfere de cristal preaclear
care spală cu spuma lor volantă
cartografia stelelor
în cercuri perfect închise

sub lentilă
scânteile se zbat frenetic:

este gestul mecanic
prin care eu
îmi vindec esența.

BURTĂ

cuvinte cu aripi între Y și X
un singur plan – o vânătoare de litere
cu oase de sticlă
și goale
cum clopotele sună între dinții pisicii

o simfonie de moarte-n mușcătura cu poftă
care crapă silice
și ascute caninii de fier și ciment
apoi mestecă iar
și le sfarmă cu ură

un clinchet
un sunet
un sinistru adio ce se propagă axial
dar nu evadează, rămâne aici

poemul nu are
loc în burta pisicii
e mut
și toate vrăbiile ce au murit
și ce și-au frânt toracele de aer
nu mai vorbesc între ele, se lovesc de stomac
și digeră biplan o tăcere abruptă

frecvența e zero
și cuvântul – nimic.

ALFABET

departe de casă
la ferestre pe pervazul cărora
zac muște otrăvite cu arsenic
profilul de metal al ploii
îmi vorbește-n alfabetul apelor

el îmi arată-n litere de smalt
și email
și valuri de ocean vernal
rugina morților ce dorm adânc
pe fundul bălților cu mâl albastru

trotuarul meu
e plin de moarte și de ploaie
de sete care mă împinge
să adorm și eu în leagănul ascuns al vieții

poate e deja târziu să mă întorc acasă
odată ce natura a lichefiat cimentul
dar în asfaltul ăsta mult
și în cadavrele din care curge ploaia
găsesc nevoi transcendente
de a rescrie limba sfântă

în alfabetul apelor am adunat
tot răul care s-a răsfrânt peste oraș
toți timpii de descompunere
și toate ușile cu lacăte fără cifru
fără chei
și doar cu rugină.

PARC

număr cu ochii închiși
lebedele livide de ipsos
din zonele limitrofe ale câmpului vizual
și le aspir senescenta
muțenia lor cruntă care taie plămânii
și melcul, laringele
în fragmente ușor de-nghițit
pentru bărbatul modern

am treizeci și unu de dinți
și mușchi maseteri (asimetrice pe stânga)
și cu fiecare dintre ei mestec
în zilele incerte de pseudotoamnă
ideea că tu
și că eu
unde va, dar aproape
am putea rupe filmul putrezit în conștiință

decepția e caldă
și urmează întocmai principiile fizice

în legea de bază a termodinamicii
transferul căldurii echilibrează sistemul
îl contaminează
îl fierbe, îl coace
și corupe-mprejurul material și palpabil
– iar acum tot e cald

poate mult prea încins ca eu să rămân lângă tine
între coaste și spice și harpe casante
întins pe scheletul armonic al ierbii
de azbest

continui să număr

douăzeci și două de lebede livide de ipsos
care fumegă ipoteze ce nu pot fi demonstrate
nici aici, nici pe Pluto.

